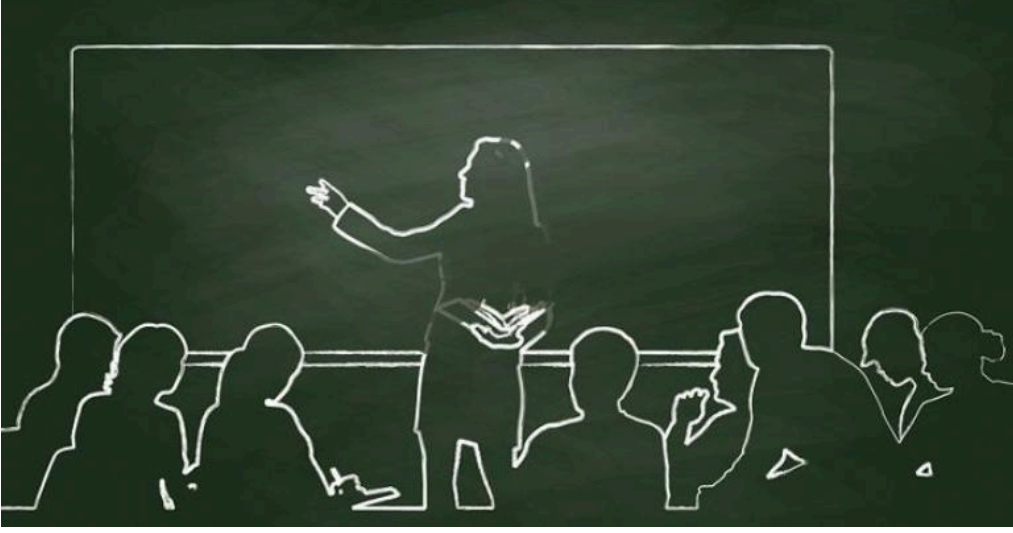

Öğretmenin Günlüğü 17 07 13 Çarşamba

– EDİP GÜL · 24 Kasım 2022

ÖĞRETMENİN GÜNLÜĞÜ

17.07.13 (Çarşamba)

Bugün Ramazanın 8. Günü. Havalar serin gidiyor. Ben vantilatör aldım ama kuramadım. İki gün kafamı dinledim. Evde kimse yoktu. Ooh hayat varmış! İnsan hayatın akışında sık sık kendini dinleme ihtiyacı duyuyor. Kadın dırdırından, çocuk vırvırından uzak yaşamak. Onlarla da olmuyor, onlarsız da olmuyor.

İki gündür yazamadım. Git gide yazma bağımlısı oluyorum. Günlük yazmak istiyorum. Bu tür kendimi anlamama sebep oluyor. Bu gün biri aradı Fen Lisesini soruyor. Biri İmam hatip Lisesine yazdıracakmış çocuğunu. Bir eğitimci olarak benden bilgi almak istiyorlar. Ben hala Fen Lisesinden ayrılmanın üzüntüsünü yaşıyorum. Hep sevdiklerimi benden alıyorlar. Çok mu seviyorum yoksa bilmem ki ? Önce küçük oğlum, sonra kızım ve öğrencilerim.

Yaşlı teyze ne kadar sevindi beni görünce. Oturdum konuştuk, düğün davetiyesini verdim çocuklarının. O bana 10 lira verdi kocasının ruhu için. "Düğüne gelemem ama" dedi "al bunu davetiyemin içine koy." Öyle içten söylüyordu ki almadan edemedim. "Onlar gelmez" dedi. "Ama sen gene davetiyeleri bırak. Sen babana ne kadar benziyorsun öyle."

Onun ezanını özlüyorum. Halama uğruyoruz. O bu kez amcakızının evinde. Kendini toplamış. "Yemekleri zorla yediriyorum ona" diyor. "Beni herkese şikâyet ediyor" diyor. "Seni bayramdan sonra ben alacağım" diyorum "inşallah. Yeni eve geleceksin. Rabia'nın odasını vereceğim sana". Kanaati anlaşılmıyor yüz ifadesinden. Ama durumu iyi. Annemin eziyeti burada yok. Annem kıskançlıktan yapmadığını

bırakmıyordu zavallıya. "Seni ona vermeyeceğim" dedim. "O sana eziyet ediyor." Umarım bu onu sevindirmiştir.

Eski komşu baba dostları seviniyor beni görünce. İki kardeş toplar aynı stil giyinmiş. "Düşman çatlataşınız" dedim onlara. "Dikkat edin nazar olacaksınız." "Ramazandan sonra gel" dediler "çay içelim". Biz sizinle akrabayız. Ömer amcanın annesi benim halam". "İyi" dedim "ben bunu bilmiyordum". Necati abinin panik atak olduğunu, evden çıkmadığını öğreniyorum oğlundan.

Her gittiğimiz yerde iftara davet ediyorlar, nezaketle reddediyor, özürler beyan ediyoruz. "Çocuk var" diyoruz "kaç gündür ona yemek yapmıyor annesi". Onu bahane ediyoruz aslında. Bu kendiliğinden iftarları benimseyemiyoruz.

Hatmeye bu dergâhta katıldım. Adam duayı okurken şaşırđı. Ben hatırlamak istedim ama ben de yapamadım. Babamın dostu Cemal abi bayağı acizleşmiş. "Biz de 60' a merdiven dayadık" dedim.

Hayat geçti farkında değiliz. Kuşaklar değişiyor. Eski mahallenin camisinde cemaate bakıyorum. Tanıdığım çok az kişi kalmış. Bir kısmı da baba dostlarımız. Dünya bir harman yeri. İnsanoğlu harman oluyor bu yerde. Onu ben bizzat bu eski yaşadığım yere gelince anlıyorum. Her geçen gün birinin ölümünden bahsediyoruz.